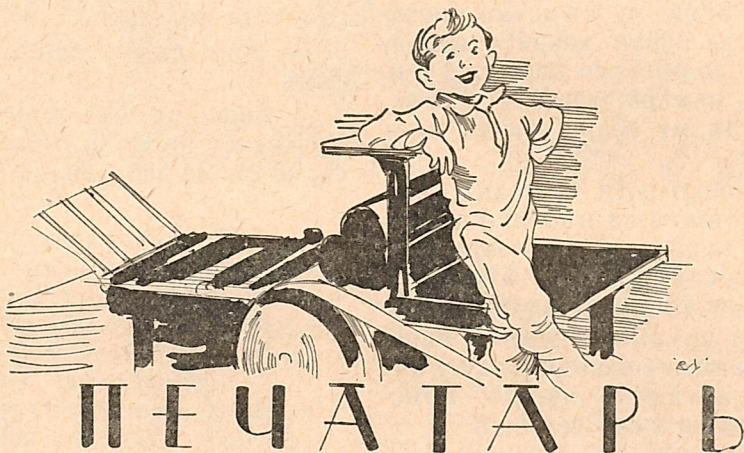

станъ стоеше до нея и разказваше за своитѣ.

Баба Гуна слушаше и не вѣрваше на ушитѣ си. Тя бѣше изгубила вече всѣка надежда. Но Богъ я

обичалъ и ѿ бѣше пратилъ голѣма радостъ. И затова сега тя бѣше най-честитата бабичка на свѣта. Радваха се заедно съ нея и сѣседкитѣ ѿ.

Славчо Ангеловъ

Искамъ да съмъ печатаръ —
книги да печатамъ
и да бжда като старъ
майсторъ въ занаята!

И машината до менъ
кротко да ми пѣе,
въ сини дрехи всѣки день
да стоя до нея.

Бѣли листове съ ржка
самъ да ѿ подавамъ, —
колко радостенъ така
азъ ще съмъ тогава!

Ще ѿ викамъ: — Печати,
печати, машино,
че другарка си ми ти
въ моитѣ години!

Тия книги по свѣта
ще се прѣснатъ лесно,
и децата ще четатъ
приказки чудесни.

И като на скжпъ другаръ
поздравъ ще ми пратятъ:
— Ти си славенъ печатаръ,
ние — твои братя!...

Асенъ Босевъ